

“He volgut escriure allò que m’agrada llegir, el ‘thriller’ enrevessat”

Joan Marcé (Viladecans, Baix Llobregat, 1965), arquitecte amb despatx a Besalú (Garrotxa), s’estrena com a novel·lista amb *Un intrús a l’estany* (“Èxits”, Edicions 62), una novel·la de misteri, acció i sang i fetge que gira al voltant d’una trama de ciència-ficció.

—La primera nota de les dues pàgines d’agraïments és dedicada al “culpable directe que continués escrivint”, després d’haver llegit la sinopsi i el primer capítol. No sabíeu si pagava la pena de continuar fins al final?

—Jo no havia escrit mai res amb el propòsit de controlar-ho, i tot allò que escrivia no eren més que dubtes. El que havia fet no sabia si s’entenia, si tenia cap gràcia, si tenia sentit, si tenia ritme... Hi va haver més lectors que em van servir conillots d’Índia, sense tenir la novel·la acabada. Anava ensenyant capítols per aquí i per allà i recollint idees i opinions sobre què feia bé i què no.

—I així us vàreu animar fins a arribar a 422 pàgines?

—Penso que la novel·la té un argument que necessita aquest recorregut. L’editorial va retallar-hi alguna escena, però jo no vaig poder baixar de les 422 pàgines.

—La novel·la neix de la situació plantejada inicialment: un científic català que fa un descobriment sensacional relacionat amb l’ADN i és perseguit per l’empresa americana en la qual treballava, que no vol que es divulgui?

—La llumeneta ve dels primers resultats publicats, cap al 2003 o 2004, dels projectes del genoma humà. Em va sorprendre que només un 1,5% de l’ADN tingués una funció coneguda, genètica, i la resta fos considerada vestigis d’estats evolutius anteriors però no se sabés què era. I vaig imaginar-me que alguna sorpresa se’ns amaga aquí dins, un suposat missatge que els científics volen divulgar mentre que el laboratori on treballa el protagonista hi veu un profit econòmic i vol apropiarsen’l.

—A la parella protagonista, s’hi van afegint molts més amics, un cop arriben a Catalunya. Perquè hi hagi més persecucions, mes acció, més escenaris i més sang i fetge?

—No. Perquè cadascú, tret del pare del protagonista, potser més circumstancial, hi aporta claus, són peces importants de

Joan Marcé publica, a la col·lecció “Èxits” d’Edicions 62, la novel·la *Un intrús a l’estany*.

la investigació. I els van a buscar perquè els necessiten.

—Amb més de 400 pàgines ja confiàveu a trobar editor? El thriller català no té gaire tradició.

—No em vaig pas plantejar si el trobaria o no. Sóc arquitecte i no tinc cap relació amb el món de les lletres. Només em proposava d’escriure allò que m’agrada llegir, que són aquests thrillers enrevessats que es llegeixen molt a casa nostra però que no es conreen.

—Sovint, quan hi ha canvi d’escena, no se sap qui protagonitza la nova, o qui parla, fins al cap d’unes quantes frases. És una tàctica molt pensada, suposem.

—No sé si és gaire pensada, però, com dieu, la faig servir molt. M’agrada que el lector s’acosti de mica en mica a les escenes, i introduir-hi un petit toc de misteri, si l’escena no en té cap.

—El títol no globalitza la novel·la. És bo, digne de Simenon, però la part relacionada amb l’estany i l’intrús és una entre més.

—Tant el títol com la imatge de la coberta, amb l’estany de Banyoles, són una decisió de màrqueting de l’editorial. El títol original era *El missatge*, però després de parlar-ne em van convèncer que era important per a la promoció de l’obra que la novel·la tragués partit d’una localització concreta. El títol era el d’un capítol. Banyoles és un indret suggeridor que m’encanta, i que té també un component de misteri. Entenc, però, que no dóna una idea de conjunt del que és l’argument de la novel·la. I també entenc que el meu potser no tenia grapa.

—Vèieu les escenes en forma de film, mentre les anàveu construint?

—No n’era conscient, però me n’han fet adonar. És una manera de descriure l’acció molt cinematogràfica. El desenvolupament de la història descarta les reflexions dels personatges. Les escenes són molt visuals.

—Sou lector de thrillers, bàsicament?

—No. M’agraden molt però, en general, m’agraden les novel·les de misteri, en sentit ampli, des de *Illu del tresor* i *Moby Dick* a Agatha Christie. Novel·les amb misteri i un component d’intriga, que és el que ha generat el thriller americà.

Lluís Bonada